

Canavarın da
Kalbi Varmış

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soyтарыları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

CANAVARIN DA KALBİ VARMIŞ

Yazan: N.G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Sert kapak 1. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-6932-99-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Canavarın da Kalbi Varmış

N.G. KABAL

DEX KOPYA

“Yan karakter olduğunu düşünenlere;
kendi kalp atışlarınıza sahipsiniz.”

Bir varmış bir yokmuş

Karanlık zamanlarda, kendi diyarında hakkı olanı alamayan cehennem kraliçesi insan topraklarında bir ordu kurmaya niyet etmiş. Şehvet ve kaosla beslenen cehennem kraliçesi, Kan Nehri dediği tepede birbirine âşık iki kişiyi himayesine kabul etmiş. Seçilen kadın ailelerinin yüz karası olarak görülen beş kız kardeşten biri; adam ise soylu ailesinin tek vârisiymiş.

Bu iki âşığa ölümsüzlük ve güç vaat ederek hizmetkârlarını iki gümüş kadehe akıttığı kanıyla ödüllendirmiş.

Adam, gümüş kadehteki kanı içmiş ve kana susayan gece yaratığına dönüşerek ölümsüzlüğü elde etmiş.

Kadın, kanla yıkanmış ve kanın büyüyle korkunç kara cadı adını almış. Ona karşı çıkan herkese diz çöktürmüş, eziyet eden herkesi kendi kanlarında boğmuş. Eşsiz büyüünü sadece kız kardeşleriyle paylaşmış ve bolluk içinde yüzerken kasabanın en tepesine eşi benzeri görülmemiş bir şato inşa ettirmiş.

Şehvet ve kaosa bulanık zaman, amansız bir nehir gibi akıp geçerken kadın zenginliğin, adam kanın esiri olmuş.

Cehennem kraliçesi diyarına geri döndüğünde adam anlaşmayı bozmuş ve kara cadıya kendisine itaat etmesini buyurmuş. Karşı koyan kara cadı zengin ve soylu bir savaşıyla evlenip gücüne güç katmış.

İnsanlar, bilhassa kadınlar üzerindeki hipnoz edici etkisinin farkına varan adam kan sarhoşluğuyla kadınları büyülemiş, kara cadıya tekrar tekrar ihanet etmiş. Adamın önünde diz çöken ka-

sabalılar kendilerine de gücünden bahşetmesi için yalvarmışlar. Böylelikle daha çok erkek, kadınlara musallat olan gece yaratıklarına dönüşmüş.

Kara cadı, büyüyle adamı öldürecek bir hançer yapmak için kendini kardeşleriyle birlikte tepedeki şatoya kilitlemiş. Ölümsüz olan durmamış ve başka bir kuralı daha çiğneyip kadınlardan birinin rahmine günah tohumları ekerek doğan çocuğuna cennette meleklerin bile geçemediği yer olarak bilinen "Sidra" ismini vermiş. Ölümsüz doğan ilk çocuk dünyaya geldiğinde kara cadı adamı öldürecek büyüü, ilk kanı içtikleri gümüş kadehe nakış nakış işlemiş. Adamın ısrarak dönüştürdüğü müritleri kara cadının ölüm ayinini basmış ve onunla gümüş kadehin gücünü kullanan kız kardeşlerini rüzgâr esip geçene kadar katletmiş.

Cadıların nesli tükenirken ölümsüz yaratıklar çoğalmaya devam etmiş. Bu yenilgiye katlanamayan kara cadı kardeşlerin ruhları toprakları lanetlemiş ve güneş ölümsüzler için katlanılmaz hale gelmiş. O arazide yaşayan her kadın ölümsüzleri avlamazsa ruhlar onlara huzur vermezmiş. Kara cadının zenginlikle ödüllendirilen soyu ölümsüzleri avlamaya yemin etmiş, ölümsüzleri temizleyip nicesini de kasabadan sürgün etmiş.

Ta ki onlar doğdukları topraklara geri dönene kadar...

Bir varmış;

Luxuria peri masallarında her zaman cadıların tarafını tutardı, onun mutlu sonu bütün prenslerin yan yana dizili tabutlarını seyrettiği karanlık hülyalarla doluydu. Eski zamanlarda kadınlar prenslerden kaçardı çünkü krallar onları hep istemedikleri adamlara hizmet etmeleri için sunarlardı.

Böylesine şatafatlı, her yanıyla zengin bir şatoda yaşadığına göre şüphesiz bir masal kahramanıydı. Evet, masalının kahramanıydı; o halde neden bu adamlar kahramanı olmak için kapısına dizilir dururlardı?

Hem de ölürlen şatoya çeyizlerini seren tüm kadınlar, hiçbiri mi akıllanmazdı?

Dinlemediler kızgın ruhların fısıltılarını, oysa akıtsalardı prenslerin kanlarını, kendi mutlu sonlarını yazarlardı.

O gece uykusuna yatmadan önce ahşap masasının üzerine eriyen mumu üfleyerek söndürdü. Gölgeler odasının içinde gecenin kurbanı için doyumsuz bir açlıkla dolaşıyordu. Kız bir anlığına düşündü, böylesi bir şatoda sadece şeytan eksikti. Bir şeytanla el ele tutuşup çıksa karşısına, babası ne sevinirdi!

Gözlerini kapatıp daldı uykuya, kâbuslar tebelleş olmuşken hayal kurmak onun neyineydi?

Daha çok kızdırdı ruhları, bu defa istedikleri avların en meşakatlisiydi.

Yüreğinde derin bir korkuyla araladı gözlerini, ruhlar başında el ele tutuşmuş şatoyu inletirken kalp atışları tek tek tekledi.

Tam karşısında gördüğü gözler kapı gıcırdaması gibi konuşurken kız sadece korkuyla inledi.

“Vampir olarak doğanı öldürürsen hepsi ölür,” dediklerinde onları dinledi.

“Canavarın kalbini istiyorum,” diye fısıldayıp başını eğdi.

Ruhlar hep bir ağızdan yeri göğü inetti.

“Tıpkı senin gibi,” dediler. “Canavarların kalbi yoktur Luxuria.”

İblisin astığı rüzgâr çanı şingirdadı, yarasa kanat çırpı ve bir el hançerine sarıldı. Diğer elini korkuya bulanmış, aynı şiddette heyecan ve arzuyla atan kalbinin üzerine bastırmıştı.

Nereden bilecekti; bazı kalpler öyle şiddetli kırılırdı ki başka yaşamlarda bile ağrısı dinmezdi.

Bir yokmuş;

Rüzgârın sayfalarını hızlıca değiştirip arasına görünmez bir ayraç bıraktığı kitabın düşme sesiyle yüreği hoplayarak araladı gözlerini. Penceresine çarpan yarasa camda kan lekeleri bırakarak aşağıya düştü. Kız yataktan doğrulup gördüğü kâbusun etkisiyle kalbini dizginlemeyi denedi. Belki de söylendiği gibi şato lanetliydi ama kimin yüreğinde iğne deliği kadar da olsa karanlık yoktu ki?

Esneyip uyuyakalmadan hemen önce okuduğu yere düşen kitabı dikkatlice komodinin üzerine bıraktı. Luzia kitaplara muhtaçtı; romantik hikâyeler onun tesellisi, kitap kokusu diğer en güçlü bağımlılığıydı. Bu yüzden kâbuslara alışkın olsa da öylesi hikâyelerin sadece satırlarda gizli olduğunu biliyordu.

Ayağa kalkıp camdaki kan lekesini yakından inceledi, ne tuhaftı... daha önce hiç böyle olmamıştı. Tatlı kalbi el vermedi ve pence-reyi açıp başka bir yarasanın çarparak ölmesini engellemek istedi.

Açtığı pencereden içeri girip onu öldürmek isteyeceğini nereden bilecekti?

Ona o kadar hızlı ve çabuk âşık olmuştu ki bu sevginin henüz rahme düşmeden başladığına şüphe yoktu.

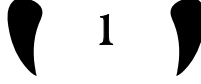
Ve kader olmasa ne yazar; böylesine trajik bir aşk, saklandığın ağaç kovuğunda ya da bir arı kovanında bile ağını attığı kalbi yakalardı.

Yine de unutma sakın; hikâyeyi kimden dinlediğin anlatıcını değil, tüm hikâyeyi değiştirir.

Sık sık hatırla; yanlış kişiden anlatıldığında sensin masaldaki kötü cadı; belki de canavarın ta kendisi.

“Nasıl görünürse görünsün yüzünü seveceğim;
çünkü o senin yüzün.”

Stephen King

Başka Bir Evrende

Ağaç dallarını kuvvetle silkeleyen rüzgâr büyük bir olayın habercisi gibi hoyrat ve kararlı. Şimdiden yerle göğü birbirinden ayıran ufuk çizgisi sis altında ve zamanın akışını durduran tatlı bir melankoli hâkim.

Parmağım okuduğum satırın üzerinde kayarken tıpkı böyle yağmurlu bir günde kadının adama nasıl âşık olduğunu okuyorum. Kalbi heyecanla atıyor ve yağmur damlaları göz kenarlarında parlıyor. Elim istemsizce sık sık ağrıyan kalbime gidiyor. Beni o karakterlerden ayıran büyük bir sorun; sebebi, teşhisi ya da tedavisi olmayan ve bana fiziksel olarak ıstırap çektiren kalp ağrılarım.

En yakın arkadaşım Reyna, âşık olursam bu ağrının dineceğine inanıyordu ve yirmi altı yıllık yaşamımda denemediğim ne kalmıştı ki? Elbette âşık olacağınız kişiyi sosyal medyada aramak kurgulardaki etkiyi yaratmazdı ama yirmi birinci yüzyılda bu da bizim artık normalleşen trajedimizdi.

Masada tek başıma oturmuş beklerken bir kez daha saatimi kontrol ettim, tam tamına on iki dakika geç kalmıştı. Kendine saygısı olan yanımlı kalkıp gitmemi söylüyordu ama şimdi kalkarsam bir

daha bunu yapmayacağımı bildiğimden ona yedi dakika daha verdim. Hava yağmurluydu ve yolların tıkanmış olabileceğine emin dim. Tabii o da benim gibi bunu göz önüne alıp daha erken çıkabilirdi ancak insanları ben olmadıkları için suçlamayı bırakmışım.

“Bir şey alır mısınız?” diye sordu garson.

İlk geldiğimde ona birini beklediğimi söylemişim ama belli ki o randevumun geleceği konusunda benden daha şüpheliydi. Buzlu kahve siparişimi alıp uzaklaştı.

Kahverengi çerçeveleriyle içimi ısıtan pencerelerden yansımama baktım. Bu kıtada mevsimler her zaman değişkendi. Dün ince bir elbise giyiyordum ama bugün üzerimde uzun kollu, siyah bir triko kalem elbise vardı. Özellikle hazırlanmış görünmek istemediğim için halka küpelerim dışında aksesuvar kullanmamışım ama niha yetinde bu bir randevuydu. Boynumu açığa çıkarmak için saçlarımı geriye savurdum, herkes boynumun güzel olduğunu düşünürdü. Nemlendiricimi sürüp dağılması için dudaklarımı birbirine bastır dığım sırada köhne restoranın kapısı açıldı. Tavan arasından çıkan yara sa süzülerek kapıdan dışarıya çıktı, nereden geldiğini bilmediğim bir şingırtı duydum ve ıslanmış saçlarıyla içeriye girdi.

İsmi uygulamada gizliydi ama hakkını yememeliydim, fotoğraflarından daha iyi görünüyordu. Sahte bir profil olduğu ile ilgili teorilerimiz asılsız çıkmıştı. Göz göze geldik ve o anda yaptığımın aptallık olduğunu düşündüm. Beni tanıyıp yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle masaya yaklaştı.

“Özür dilerim,” dedi gevrek bir tavırla. “Luzia değil mi? Yola bir ağaç devrildi ve her şey birbirine girdi.” Tokalaşma nezaketi dahi göstermeden sandalyeye oturdu.

“Sorun değil.” Onun rahatlığının aksine sesim mülakat ciddi yetinde çıkınca hafifçe öksürdüm. “Kahve sipariş etmek zorunda kaldım, garson çok ısrarcıydı.” Elimle şu an orada olmayan garsonu işaret ettim.

Sorun olmadığını ima edercesine başını salladı.

“Fotoğraflarından daha güzelsin,” derken oturduğu yerden alıcı gözle beni süzdü. Aynısını yaptığım için rahatsız olmaya hakkım olmadığını düşündüm ama yine de rahatsız ediciydi.

“Teşekkür ederim.” İlk kez uygulama üzerinden biriyle buluşuyordum ve biraz utanç vericiydi. Adamın lakaytlığına bakılırsa bunu kesinlikle ilk kez yapmıyordu ve pek ciddiye aldığı da söylenemezdi.

“Sosyal medya kadınlar konusunda çok yanıltıcı oluyor, orada gördüğüme pek inanmam.”

Ne ima etmişti o öyle?

“Sosyal medyadan insanlarla tanışmak yerine dışarıya çıkıp daha nazik olabilirsin ama kişiliğin için fazla iddialı bir tavır olur sanırım.” *Tüh.* İşte yine yapmıştım, kendimi tutamamıştım.

“Anlamadım...” Kelimeyi ardından bir özür bekler gibi telaffuz etmişti.

“Şaşırmadım.” Başımı eğip kendimi oyalayacak ya da daha iyisi, beni kurtaracak bir şeyler aradım. Geç kalmıştı, elimi sıkma nezaketinden yoksundu ve kadınlarla ilgili çok rahatça ifade edebildiği yargılara sahipti. Bu ilk buluşmaydı ve henüz on dakika bile olmamıştı. *Tanrım...*

“Yanlıs bir şey mi söyledim?”

“İlk kez buluştuğun kadına diğer kadınları aşılamaya çalışarak iltifat etmeye çalışmanı nasıl yorumlarsan.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım, biraz olsun mahcup olmuş görünmüyordu.

“Sadece senin fotoğraflarındaki kadar güzel olduğunu söylemeye çalışıyordum.” Bunun komik olduğunu ve daha da kötüsü bir iltifat olduğunu düşünüyordu.

“O halde sadece öyle söyleseydin,” diyerek dudak büktüm.

“Özür dilerim,” dedi.

Göz ucuyla masaların arasından garsonun yanaştığını gördüğümde çantamı kaptım.

“Henüz geledi on dakika bile olmadı ama şimdiden iki kez özür dilemen gerekti. Sanırım bu iş yürümeyecek.” İmalı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. “Özür dilerim.”

Parmaklarını masanın üzerine hafifçe vurarak kaşlarını kaldırdı. Ayaklanırken garsona dönüp, “Bunu karton bardağa koyabilir misiniz lütfen?” diye rica ettim. Çocuk başıyla onayladığında ka-

saya kadar onu takip ettim. Çabucak hesabı ödedim, kahvemi alıp kafeden dışarıya çıktım ve ne bekliyordum ki diyerek kendimi yemeye koyuldum.

Arabaya gidene kadar saçlarım yağmurdan nasibini almıştı ama sorun değildi, bugünle işim çoktan bitmişti. Mavi mini cooper'ıma binip kahveyi koltukların arasındaki bölmeye yerleştirdim. Klimayı soğuk üfleyecek şekilde çalıştırdıktan sonra arabanın içinde sadece Reyna aradığı zaman çalan zil sesi yankılanınca çağırımı cevapladım.

"Açmamamı umuyordum," dedi bıkkın bir sesle. Çünkü açmasaydım bu, randevumun hâlâ sürdüğünü gösterirdi ve bu da iyi bir şey olurdu.

"On altı dakika geç kaldı ve kadınları aşağıladı." Doğrudan değilse de sinir bozucu bir imaydı.

"O bir erkek," dedi Reyna. "Neden şaşırmadım acaba..." Onun aracılığı ile bu kasabaya taşınmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve romantik ilişkilerde şansım pek yaver gitmemişti. Burada çok yalnız kaldığımdan endişelendiği ve kalp ağrılarına bir çare olacağını umduğu için Reyna randevularımı çok destekliyordu.

"Vaha'nın kadınları aşağıladığını ya da randevunuza geç kaldığını hiç görmedim." Uzun soluklu ilişkisinden bahsettiğimde her zaman yaptığı gibi kıkırdadı. "Benim erkek arkadaşım bir vampir," dedi.

"Ve..." dedim bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi. Vampirler beş yıl önce kendilerini ifşa ettiklerinde, dünya sadece filmlere konu olabilecek olayların birçoğunu görmüştü ve artık hepimiz uzaylıların da gerçekten var olduğunu biliyorduk. Belki *E.T* gibi olmazdı ama orada bir yerdelerdi.

"Vampirler insanlar gibi değil. Ne istediklerini biliyorlar, netler ve bir yere yetişmeye çalışmıyorlar. Ölmeyeceğini bilmek, seni yaşamak konusunda daha sağduyulu yapar çünkü aceleye gerek yok ama insanlar çok aceleci ve bu yüzden her defasında seni doğruca yatağa atmak istiyorlar."

"Haklı olabilirsin," diye katıldım. "Ben de vampir olmak istiyorum. Sence Vaha beni vampir yapar mı?"

* 1982 ABD yapımı bilimkurgu filmi.

“Bunun yasak olduğunu biliyorsun,” diye alaycı bir şekilde hatırlattı. Vampirlerin insanları dönüştürmesinin ölüm cezası vardı. Bazı ülkeler ölümcül hastalıklarda kişinin rızasıyla dönüşüme izin veriyordu ama dünyanın tümü bu konuda hemfikir değildi. İnsanların çoğu onları kabullenmek bir yana, onların yakılması gereken iblisler ya da terörist olduklarını söylüyorlardı. Birçoğuna göre bu kıyamet alametiydi ve Tanrı onlarla işbirliği yaptığımız için bizi cezalandırıyordu.

“Akşam bizimle buluş,” dedi Reyna.

“Bana birazcık gece ışığı bulur muyuz?” Sesimi sevimli tutmak için incelttim.

“Luzia...” diye söylendi telefonun diğer ucundan. Yüzünün şeklini karşımdaymış gibi hayal edebiliyordum. Burnunu büküp kaşlarını çatmıştı

“Azıcık,” diye söz verdim.

“Neden kendine vampir sevgili bulmuyorsun?” Sesi sertleşti. “Böyle giderse birine bağlanacaksın zaten.”

“Bu yüzden farklı kişilerden alıyorum.” Nefesimi verdim. “Ve genç olanlardan.”

“Sen bir gece ışığı bağımlısın.”

“Dün gece üç tane çok kuvvetli ağrı kesici aldım.” Ayrıca neredeyse zehirleniyordum ama gece boyunca kustuğumu ona söylemek gibi bir aptallık yapmayacaktım.

“Yine ağrıların mı başladı?”

“Birkaç gündür daha da kötü.” Bir çukuru fark etmediğim için araba savruldu, kemerim bağlı olmasına rağmen koltukta zıpladım. Sabaha karşı başlayan fırtına her saat daha da kötüleşiyordu. Gür ağaçların arasında anayolda araba sürmek bile zorlaşmıştı.

Şiddetli göğüs ağrılarım vardı, doğrudan kalbimin ağrıdığını söylüyordum ama tıp dünyası bana inanmıyordu çünkü yapılan tetiklerin hiçbirinde bir sorun görünmüyordu. Kalbim onlara göre taş gibiydi ki bu da Reyna ile çok güldüğümüz bir espriydi.

“Vaha’yla konuşurum,” dedi isteksiz bir şekilde. Erkek arkadaşı bu, vampirlerin işkolunun büyük kısmını oluşturan tersanenin sahibiydi, bu da onu kasabanın patronu yapıyordu.

“Bir tanesin.” Hızla çalışan sileceklerin arasından önümü görmeye çalışırken gözlerimi kısıtım.

“Akşam görüşürüz.”

“Öptüm.” Telefonu kapattım ve el yordamıyla torpidoyu kurcaladım. Gök gürlemesiyle göğsümdeki ağrı şiddetini artırmıştı. Küçük şişeyi buldum ama içi bomboştu. Sızlanarak şişeyi kenara attım.

Gece ışığı vampir kanına verdiğimiz isimdi. İyileştirici özelliğe sahipti ve uyuşturucuyla eşdeğerdi, dolayısıyla yasadışıydı. Vampir kanı sizi dönüştürmezdi, bunun için daha dolambaçlı bir ritüel gerekiyordu ama kanını aldığınız vampire karşı bağımlılık yapıyordu. Miktarı doğru ayarlamalı ve olabildiğince genç olanları seçmeliydiniz, onların kanı daha hafif olduğu için köleleşmenizi engellerdi.

Bazı insanlar vampirlerle kan takası yapıyorlar ve bunun seksi olduğunu düşünüyorlardı. Laboratuvarında üretilen yapay kanın buluşu ve hayvan kanlarının şişelenmesiyle birlikte vampirlerin insanlara ihtiyacı kalmamıştı. Ama damardan alınan insan kanı onlar için daha tazeydi, bu yüzden yerini tutmuyordu ve bazıları takasa sıcak bakıyordu.

Arabayı küratörlük yaptığım müzenin önüne park ettim. Güvenlikten biri koşturarak şemsiyeyle gelip içeriye girmeme yardımcı oldu. Hafta sonunda olduğumuz için müze ziyaretçilere kapalıydı ama resim sergisi için fuaye alanını tekrar kontrol etmek istiyordum.

İşte ben bu müzeye dönüştürülmüş muhteşem şatoda ya da insanların söylediği gibi, lanetli köşkte yaşıyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum ofisime giden yolda.

“Yağmur yüzünden yine çatı akıtıyor ama hafta içi önlemini almıştık, hiçbir şey zarar görmedi.”

“Bu iyi.” Buradaki eserlerin her biri en az yüz yıllıktı ve benim hayatımdan daha değerliydi.

Asistanım Mera ofisimde telefonla konuşurken çok heyecanlı görünüyordu. İçeri girdiğimi görünce gözlerini iyice açıp büyük bir olay varmış gibi işaretparmağıyla telefonu gösterdi. Islanmış saçlarımı tek omzuma toplayıp üzerimdeki kot ceketini askılığa astım.

“Elbette efendim,” dediğinde bakışlarım onu buldu. Kimseye efendim dememesi konusunda onu ilk görüşmemizde uyarmıştım. Bu hitap kelimesinden hoşlanmıyordum ve kimsenin işi ya da statüsü ne olursa olsun bir başkasına böyle hitap etmemesi gerektiğini ölene kadar savunacaktım.

Mera telefonu kapatıp iki eliyle hava oldukça serin olmasına rağmen kendini yellemeye başladı.

“Neler oluyor?” diye sordum sonunda.

“Kiminle konuştuğuma inanamayacaksınız!”

“Birine efendim demene inanamıyorum,” diye hayıflandım. “Bunu yapmaman konusunda anlaşmışımızı düşünüyordum.”

“Ama kiminle konuştuğuma inanamayacaksınız!”

“Söyle de kurtul hadi.”

“Sidra Dekalton!”

“Sidra Dekalton mu?” Gerildim ve ellerimi üzerime silmek zorunda hissettim. “Emin misin?” diye geveledim.

Mera gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Doğrudan onunla konuşmadım, öyle olsa kalbim yerinden çıkardı. Bir çalışanı sanırım. İki gün sonra buraya geliyormuş, daireyi onun için hazırlamamızı istiyorlar.”

“Burada mı kalacakmış?” Neredeyse çığlık atmıştım.

“Öyle görünüyor,” dedi Mera.

Oturma ihtiyacıyla kendimi koltuğa bıraktım. Vaha onun bu raya gelmediğini ve gelmeyeceğini söylemişti. Sidra Dekalton müzeye dönüştürülmüş bu şatonun sahibiydi. En az iki yüz yıldır bu kasabaya uğramamıştı, okyanusun öteki tarafını buradaki ormanlardan daha çok sevdiğini duymuştum ama onunla ilgili çoğu şey efsaneydi. Açıkçası burayı epey sahiplenmiştim ve işleri kendi başıma halletmeyi seviyordum. Şimdi bir vampirle, hem de eskilerden biriyle mi çalışmak zorunda kalacaktım?..

Hatta daha da kötüsü, çok daha kötüsüyle...

“Sanırım eşyalarımı toplamam gerekiyor,” diye mırıldandım. “Tanrım... Fırtına hafta boyunca devam edecek, sergi var ve şimdi taşınmak zorundayım.” Çünkü bu şatoda yaşıyordum ve sahibi dönüyordu...

Luzia vampirlerle insanların
bir arada yaşadığı yeni düzende,
dünyanın öteki ucundaki ıssız bir
şatonun müzesinde çalışmaya başlar.

En yakın arkadaşı ve onun vampir sevgilisiyle
sakin bir hayat yaşarken şatonun asıl sahibi ve
tarihin en eski vampirlerinden biri kasabaya döner.

Asla dinmeyen kalp ağrıları ve vampir kanı
bağımlılığı ile mücadele eden Luzia'nın
artık daha büyük bir sorunu vardır.

Sidra Dekalton'un dönüşü
eski bir sandık gibi korkunç sırları ortaya çıkarır.
Hayatını cehenneme çeviren gizemin kaynağını
araştırırken Luzia'ya, kalp atışlarının bile
kime ait olduğunu sorgulattır...

“Kaçıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diyerek kabul ettim.

“Çünkü kalbimi kıracaksın.”

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 450

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6932-99-9

DE
X